

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/173/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VI.37.710/2025/2. számú végzésével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A dr. Dora Márta ügyvéd által képviselt indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Kfv.VI.37.710/2025/2. számú végzése, illetve a Győri Törvényszék 1.K.700.356/2025/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint az alapügyben felperes (indítványozó) törvényes képviselője mint fogszakorvos 2025. január 20-én kelt levelében arról tájékoztatta az alperest ([...] Vármegyei Kormányhivatal [...]i Járási Hivatal), hogy az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 58. § (1) bekezdése alapján a kiskorú felperes életkorhoz kötött kötelező védőoltásainak elhalasztásáról döntött. Tájékoztatásához mellékelte az orvosi szakvéleményét.
- [3] Ezt követően az alperes 2025. február 4-én az Eütv. 236. §-ában foglaltakra figyelemmel arról tájékoztatta a felperes törvényes képviselőjét, hogy közeli hozzátartozója részére nem adhat érvényes egészségügyi szakvéleményt, illetve szakvéleménye nem tekinthető tárgyilagosságnak, ezért az abban foglaltakat nem veszi figyelembe.
- [4] Az alperes 2025. február 13. napján kelt végzésével – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 104. § (3) bekezdése alapján – értesítette a kiskorú felperes törvényes képviselőjét, hogy hivatalból

közigazgatási hatósági eljárást indított a kiskorú felperes életkorhoz kötött, kötelező védőoltásának elmaradása miatt.

- [5] A felperes az alperessel szemben 2025. március 20. napján keresetet terjesztett elő. Keresetében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés c) pontja alapján kérte a felperes vonatkozásában a Hepatitis B elleni védőoltás beadatása elrendelésének a megtiltását.
- [6] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével (Győri Törvényszék 1.K.700.356/2025/12. számú ítélete) a keresetet elutasította. A jogerős ítélet szerint a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekből fakadóan a védőoltásra kötelező döntés megtiltása közigazgatási jogvita tárgya nem lehet, a kereset időelőtti, mivel a közigazgatási cselekmény nem valósult meg, az oltásra kötelezés tárgyában döntés nem született. A jogerős ítélet szerint továbbá a Kp. 88. § (1) bekezdés b) pontja szerinti feltétel sem teljesül, mivel önmagában az oltásra kötelezés iránti eljárás megindítása a kiskorú felperes jogi helyzetét hátrányosan nem érintette. Mindaddig ugyanis, amíg oltásra kötelező döntés nincs, addig az oltás beadása állami kényszer útján sem végrehajtható. A jogerős ítélet szerint a Kp. 38. § (1) bekezdés a) és c) pontja szerinti kereseti kérelem között sorrendiség van. Ha a jogszabály az adott ügytípusban a hatóság számára döntéshozatali kötelezettséget ír elő, tehát az adott közigazgatási cselekmény kapcsán kérhető a döntés megváltoztatása, megsemmisítése, hatályon kívül helyezése, akkor c) pont szerinti kereseti kérelem előterjesztésének nincs helye. Ennek indoka, hogy mindaddig, amíg az adott ügyben közigazgatási döntés nem születik, a jogsérelem veszélye fel sem merül és az sem látható előre, hogy az ügyfél számára sérelmes döntést hoznak-e egyáltalán az eljárás során. A Kp. 38. § (1) bekezdés c) pontja szerinti kereseti kérelem akkor terjeszthető elő, ha a jogszabály az adott közigazgatási magatartásra egyedi döntéshozatali kötelezettséget nem ír elő és a közigazgatási magatartás megvalósulásával egyidejűleg a jogsérelem is bekövetkezik. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes akkor kerül abba a helyzetbe, hogy sérelmezze a kezelőorvosi vélemény figyelmen kívül hagyását, ha az alperes oltásra kötelező döntést hoz. Ezt követően lesz lehetősége a döntést közigazgatási perben támadni.
- [7] A jogerős ítélettel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria Kfv.VI.37.710/2025/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab), ad) alpontjaira alapított felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdésének alkalmazásával megtagadta.
- [8] Ezt követően a felperes mint indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Az Alkotmánybíróság főtitkárának felhívására kiegészített

alkotmányjogi panasza szerint a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenesek, sértik az Alaptörvény II. cikkét, XVI. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit.

- [9] Az alkotmányjogi panasz ismerteti a kötelező védőoltásokra vonatkozó törvényi és rendeleti szabályokat, illetve több nemzetközi egyezményre is hivatkozik, s a jogerős ítéletet a felhívott jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesnek tartja. Állítja, hogy a jogerős ítélet sérti az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdését, mert „[a] bíróságnak érdemben kellett volna vizsgálnia, hogy az alperesi eljárást, amely egy orvosi döntést felülírva kíván orvosi beavatkozást elrendelni, hogyan viszonyul a gyermek testi fejlődéséhez való, minden mást megelőző jogához. Ennek a vizsgálatnak a mellőzése és a kereset eljárásjogi okból történő kiürese sérti az Alaptörvény ezen kiemelt rendelkezését.” A jogerős ítélet továbbá az alkotmányjogi panasz szerint „sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, mivel a bíróság a keresetet olyan formai indokra hivatkozva utasította el, amely az indítványozót tényleges és hatékony jogvédelem nélkül hagyta egy folyamatban lévő, jogsértő közigazgatási eljárással szemben.” Az alkotmányjogi panasz szerint ugyanis azáltal, hogy a jogerős ítélet „a keresetet időelőttinek minősítette”, sérti „a hatékony bírósági jogvédelem követelményét”. [...] „A bíróság döntése így egy olyan jogvédelmi helyzetet teremtett, amelyben az indítványozó csak utólag, egy már meghozott hatósági döntéssel szemben kereshet jogorvoslatot, miközben a jogsértőnek állított eljárás lefolytatására és annak következményeire már sor került. Az indítványozó álláspontja szerint ez a jogértelmezés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, mivel a bíróság nem biztosított számára hatékony és időben érvényesíthető bírósági jogvédelmet a közigazgatási hatóság eljárásával szemben.” Az alkotmányjogi panasz mindemellett arra is hivatkozik, hogy „a bíróság által alkalmazott jogértelmezés a jogorvoslathoz való jogot pusztán formális lehetőséggé redukálta, mivel a bíróság nem biztosított számára tényleges lehetőséget arra, hogy a hatóság eljárásának jogszerűségét bíróság előtt vitassa.” Ennélfogva a jogerős ítélet „sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogot, mivel az indítványozót megfosztotta attól a lehetőségtől, hogy a jogait és jogos érdekeit sértő hatósági cselekménnyel szemben tényleges és hatékony jogorvoslattal élhessen.” Az alkotmányjogi panasz szerint a jogerős ítélet a fentieken kívül sérti „az Alaptörvény II. cikkéből fakadó alkotmányos védelmet. Amennyiben egy közigazgatási eljárás közvetlenül az egyén életét veszélyeztető, testi integritását érintő orvosi beavatkozás elrendeléséhez vezethet, különösen fontos, hogy az érintett személy számára hatékony és időben igénybe vehető bírósági jogvédelem álljon rendelkezésre. A

bíróság azzal, hogy az indítványozó keresetét időelőttinek minősítette, és nem vizsgálta érdemben a hatóság eljárásának jogszerűségét, nem biztosított megfelelő garanciát az indítványozó testi integritásának alkotmányos védelmére.”

[10] Az alkotmányjogi panasz a Kúriának az indítványozó felülvizsgálati kérelme befogadását megtagadó végzése kapcsán is az Alaptörvény II. cikke, XVI. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmére hivatkozik. Állítása szerint a Kúria végzése „sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, mivel a felülvizsgálati kérelem olyan lényeges jogkérdéseket vetett fel, amelyek érdemi bírói vizsgálatot igényeltek volna. A befogadás megtagadásával a Kúria megakadályozta, hogy a legfelsőbb bírói fórum érdemben vizsgálja a támadott ítélet jogszerűségét, és ezzel az indítványozót megfosztotta attól a lehetőségtől, hogy a bírósági jogértelmezés hibáját a rendes bírósági jogorvoslati rendszer keretében orvosolják.” Azt is állítja továbbá „ez a döntés ténylegesen kiüresítette a jogorvoslathoz való jog gyakorlását, mivel a bírósági rendszer legfelsőbb szintje nem vizsgálta érdemben az indítványozó által felvetett jogsérelmet.” Az alkotmányjogi panasz szerint a Kúria végzése az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdését és II. cikkét is sérti, mivel nem biztosította, hogy „a legfelsőbb bírói fórum érdemben vizsgálja meg, hogy a hatósági eljárás és a törvényszéki ítélet megfelelően figyelembe vette-e a gyermek alapvető érdekeit”, s „nem érvényesült megfelelően az a garanciarendszer”, amely szerint „az emberi élethez való jog sérthetetlen.”

[11] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendben meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. §, illetve 26. § (1) bekezdése szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.

[12] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó a sérelmezett kúriai végzéssel zárult ügyben felperes volt, az

alapügyben felperes a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, magánszemélyként indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.

- [13] 2.2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzését és a Győri Törvényszék jogerős ítéletét is támadta.
- [14] Az Alkotmánybíróság korábban már állást foglalt a tekintetben, hogy a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzése a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, így a Kúria döntése megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdésben foglaltaknak, ezért alkotmányjogi panasszal támadható (lásd például: 3245/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [14]; 3188/2020. (V. 27.) AB végzés, Indokolás [11]).
- [15] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi végzése alkotmányjogi panasszal az általános szabályok szerint önállóan is támadható. Ilyen esetben az Alkotmánybíróság a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül csak akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg. Az indítványozó a jogerős ítéletet külön alkotmányjogi panasszal nem támadta meg, ugyanakkor a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdésére alapított döntése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Minderre tekintettel a Kúria végzése és azon keresztül a Győri Törvényszék jogerős ítéletének állított alaptörvény-ellenessége is vizsgálható jelen eljárásban (lásd például: 3032/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [29]–[31]).
- [16] 2.3. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével szemben nincs helye jogorvoslatnak. A bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai végzéssel szemben az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát.
- [17] 2.4. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit nem teljesíti.
- [18] A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványozónak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya (lásd pl.:

3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]}.

[19] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz a támadott bírói döntéseket – a jogerős ítéletet és a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzését – lényegében egy közigazgatási eljárási kérdés miatt kifogásolja, mégpedig amiatt, hogy az alperesi „hatóság jogszerűen indított-e közigazgatási eljárást a kötelező védőoltás elmaradása miatt abban az esetben, amikor a kezelőorvos az egészségügyről szóló törvény alapján a védőoltás elhalasztásáról döntött”. Sérelmezi, hogy „a bíróság nem vizsgálta meg azt az alapvető kérdést, hogy a hatóság jogszerűen indított-e közigazgatási eljárást a kötelező védőoltás elmaradása miatt abban az esetben, amikor a kezelőorvos az egészségügyről szóló törvény alapján a védőoltás elhalasztásáról döntött. A bíróság tehát egy olyan eljárásjogi értelmezésre alapította döntését, amely kizárta az indítványozó számára az azonnali bírósági jogvédelem lehetőségét.” Az alkotmányjogi panasz szerint, ha „a bíróság az eljárási szabályokat az Alaptörvényből fakadó alapjogi követelményekkel összhangban értelmezte volna, úgy érdemben vizsgálnia kellett volna, hogy a hatóság eljárása sérti-e az indítványozó jogait”.

[20] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rámutat arra, hogy az alkotmányjogi panaszra okot adó közigazgatási eljárási kérdést a támadott jogerős ítélet vizsgálta, s az adott eljárási kérdésről a vonatkozó törvények alapján indokolt döntést hozott. A jogerős ítélet rögzítette, hogy a „hatósági eljárás alapját jelen esetben az Eütv. 58. § (7) bekezdése teremti meg, mely alapján, ha a védőoltásra kötelezett személy e kötelezettségének írásbeli felszólításra nem tesz eleget, a hatóság a védőoltást elrendeli”. Továbbá a jogerős ítélet rögzítette: „Az Ákr. 15. §-a alapján a hatóság a hatáskörébe tartozó ügyekben köteles eljárni, e kötelezettsége bíróság által el nem vonható.” (Lásd a jogerős ítélet indokolásának [17]–[18] bekezdését). A jogerős ítélet rögzíti azt is, hogy – eltérően az alkotmányjogi panasz kiindulópontjától – a Kp. 4. §-a értelmében „az oltásra kötelező döntés megtiltása közigazgatási jogvita tárgya nem lehet”. (Lásd a jogerős ítélet indokolásának [20] bekezdését). A jogerős ítélet megállapította továbbá azt is, hogy a felperes kereseti követelése kapcsán a „Kp. 88. § (1) bekezdés b) pontja szerinti feltétel sem teljesül, mivel önmagában az oltásra kötelezés iránti eljárás megindítása a felperes jogi helyzetét hátrányosan nem érintette. Mindaddig ugyanis, amíg oltásra kötelező döntés nincs, addig az oltás

állami kényszer útján sem végrehajtható, végső soron a tényleges oltási kötelezettség nem áll fenn.” [...] „A felperes akkor kerül abba a helyzetbe, hogy sérelmezze a kezelőorvosi vélemény figyelmen kívül hagyását, ha az alperes oltásra kötelező döntést hoz. Ezt követően lesz lehetősége a döntést közigazgatási perben támadni” (Lásd a jogerős ítélet indokolásának [21] és [23] bekezdéseit).

- [21] A Kúria támadott végzése kapcsán pedig megállapítható, hogy az a (lényegében az eljárási kérdést érintően született) jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem befogadását tagadta meg.
- [22] Az alkotmányjogi panasz érdemi tartalma szerint a jogerős ítéletben elbírált közigazgatási eljárási kérdés eldöntését, a jogerős ítélet ezzel kapcsolatos megállapítását, a vonatkozó jogszabályok értelmezését kifogásolja. Az indítványozó kifogásai így valójában a bírói döntésben szereplő törvényértelmezés felülbírálatára irányulnak, amelyre az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel {lásd például: 3014/2017. (II. 8.) AB végzés, Indokolás [9]}. Az indítvány egyebekben nem tartalmaz arra vonatkozó indokolást, hogy a lényegét tekintve közigazgatási eljárási kérdést érintően hozott jogerős ítélet, illetve a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó kúriai végzés miatt és mennyiben érinti az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezéseket, egészen pontosan mivel idézi elő azok sérelmét.
- [23] Összefoglalva: jelen esetben az indítványozó nem fejtette ki, hogy a megjelölt Alaptörvényben biztosított jogokat a támadott bírói döntések miatt sértik. Ezért az alkotmányjogi panasz kapcsán azt kellett megállapítani, hogy nem hivatkozott olyan pontosan körülírt, releváns alkotmányjogi érvekkel alátámasztott alaptörvényellenességre, amelyet az Alkotmánybíróság a támadott bírói döntések kapcsán érdemi vizsgálat tárgyává tehetett volna. A felhívott alaptörvényi rendelkezésekre való hivatkozással az indítványozó alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában nem támasztotta alá a Kúria Kfv.VI.37.710/2025/2. számú végzése, illetve a Győri Törvényszék 1.K.700.356/2025/12. számú ítélete Alaptörvénybe ütközését. Az indítvány ezért nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b* és *e*) pontjainak.
- [24] A fentiek szerint az Alkotmánybíróság az indítvány hiányosságai folytán azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b* és *e*) pontjai alapján, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja szerint visszautasította.

Budapest, 2026. július 7.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró